

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

1. čtení: Sk 2,42-47 2. čtení: 1 Petr 1,3-9

Ev.: Jan 20,19-31

Žl 118 Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý, Jeho milosrdenství trvá navěky.

Kapka rosy z Božího slova: Evangelista popisuje, jak Pán přichází poprvé po zmrtvýchvstání mezi své učedníky. Nezahrnuje je výčitkami za jejich předchozí zbabělé chování. Naopak – nabízí jim hned prvními slovy jeden z největších darů – dar pokoje.

Svátek Božího milosrdenství

Svátek Božího milosrdenství zaujímá nejdůležitější místo mezi všemi formami pobožnosti k Božímu milosrdenství, které byly sestře Faustyně zjeveny.

Poprvé o zavedení tohoto svátku požádal Pán Ježíš ve zjevení, které měla sestra Faustyna v roce 1931. „Toužím, aby milosrdenství mělo svátek. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství.“

Volba zrovna této neděle není náhodou. Je to první neděle po Velikonocích. O Velikonocích si celá Církev připomíná dílo Božího vykoupení, které je úzce spjaté s Božím milosrdenstvím, vzpomínaným a slaveným na svátek Božího milosrdenství. Toto vykoupení je přece projevem Božího milosrdenství pro celý svět.

Zároveň je třeba si uvědomit a pamatovat, že svátek Božího milosrdenství není jen dnem, kdy si zvláštním způsobem připomínáme Boží milosrdenství a je uctíváme, ale je to den mimořádných milostí pro celý svět slíbených Pánem Ježíšem, který řekl sestře Faustyně: „Toužím, aby svátek milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky.“

Pán Ježíš spojil s tímto svátkem veliké přísliby: „Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ Pramenem života je přítom svátost smíření a Eucharistie.

„V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží.“

Pro ty, kteří se pokládají za veliké hříšníky, pro které už není Božího odpuštění, Pán Ježíš zároveň vzkazuje: „Ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat.“

Svátek Božího milosrdenství, který oficiálně zavedl 30. dubna roku 2000, v den svatořečení sestry Faustyny, papež Jan Pavel II., se tak jeví jako neobvyklá příležitost setkání s bezmeznou hloubkou Božího milosrdenství tento den otevřeného dokořán.

Dá se říct, že tento den Bůh před každým stojí jako „slabý“ a starostlivý Otec, a ne jako Soudce.

„Žádná duše nenalezne ospravedlnění, dokud se s důvěrou neobráti k mému milosrdenství, a proto má být první neděle po Velikonocích svátkem milosrdenství a kněží mají v ten den duším říkat o tom mém velkém a bezedném milosrdenství.“ – říkal ve zjevení Pán Ježíš sestře Faustyně.

Svátek Božího milosrdenství se tedy stává Bohem stanovenou chvílí setkání člověka s jeho milosrdenstvím. K tomuto setkání mají připravovat a vést člověka všechny ostatní formy úcty k Božímu milosrdenství.

Ovšem, tak jako v případě obrazu Božího milosrdenství, nemůžeme zapomenout na to, co je nejdůležitější, a co také zdůrazňoval sestře Faustyně Pán Ježíš: na důvěru. Dokud se s důvěrou neobrátime k jeho milosrdenství, nenajdeme ospravedlnění a vnitřní pokoj.

Pokud tedy chceme dosáhnout a získat milosti slíbené Pánem Ježíšem, musíme více důvěřovat jemu než sami sobě. Více poslouchat jeho slova než hlas našeho srdce, které nám někdy hodně věci vyčítá a my si s tím nedokážeme poradit. Stojí za to vzpomenout si zde na slova sv. Pavla, který říká, že Bůh je větší než naše srdce a vyčítky svědomí, které máme a které pramení z naší minulosti.

www.apostol.cz

Církev se dovolává Božího milosrdenství

Církev hlásá pravdu o Božím milosrdenství, která byla zjevena v ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Kristu, a různými způsoby ji vyznává. Také se sama snaží prokazovat lidem milosrdenství prostřednictvím lidí. Chápe, že v tom je totiž nezbytná podmínka úsilí o „lepší“, „lidštější“ svět, a to v současnosti i v budoucnosti. Avšak v žádné době, v žádném historickém období, a zvláště v době takového přelomu, jaký prožíváme dnes, nemůže církev zapomínat na snažnou modlitbu, dovolávající se Božího milosrdenství tvář v tvář tak mnohotvárným formám zla, které sužují a ohrožují lidský rod. To je základní právo i povinnost církve žijící v Ježíši Kristu. Její právo a povinnost ve vztahu k Bohu i k lidem. Čím více lidské svědomí, podléhající útokům světského myšlení, ztrácí smysl pro význam slova „milosrdenství“, čím více se vzdaluje od Boha, a tedy i od tajemství milosrdenství, tím více má církev právo i povinnost dovolávat se „s naléhavým voláním“ Božího milosrdenství. Toto naléhavé volání se týká i církve naší doby, je zaměřeno k Bohu a dovolává se jeho milosrdenství, o němž s jistotou hlásá a vyznává, že se již ukázalo v ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Kristu, tedy ve velikonočním tajemství. Toto tajemství v sobě obsahuje nejplnější projevení milosrdenství, totiž té lásky, která je silnější než smrt, silnější než hřích a jakékoliv zlo, lásky, která pozvedá člověka i z nejhlubších pádů a vysvobozuje ho i z největších nebezpečí.

Dnešní člověk cítí tato nebezpečí, která ho ohrožují. To, co bylo o této věci řečeno výše, je jen prosté nastínění problému. Současný člověk se často s velkou úzkostí ptá, jaké je řešení těch hrozivých napětí, která se navršila ve světě a vytvořila mezi lidmi. A jestliže se již někdy neodvažuje vyslovit slovo „milosrdenství“, nebo již ve svém svědomí, zbaveném všeho náboženského, pro ně nenalézá odpovídající slovo, tím více je třeba, aby církev toto slovo vyslovovala nejen za sebe, ale za všechny lidi naší doby.

Proto je třeba, aby se vše, co jsme v tomto dokumentu řekli o milosrdenství, proměnilo v horoucí modlitbu, ve volání, které odpovídá potřebám člověka dnešního světa. Toto volání ať je vyplněno celou pravdou o milosrdenství, kterou tak bohatě vyjádřilo Písmo svaté i tradice a opravdový život z víry tolika generací lidu Božího. Dovolávejme se, stejně jako proroci, toho Boha, který nemůže nenávidět nic z toho, co stvořil, Boha, který je věrný sobě samému, svému otcovství i své lásce. A jako proroci vzývejme tu lásku, která má i mateřské rysy a stejně jako matka jde za každým svým dítětem, za každou ztracenou ovci, i kdyby těch pobloudivých byly miliony, i kdyby ve světě převládala nepravost nad dobrem, i kdyby si lidstvo naší doby za své hříchy zasloužilo novou „potopu“, jako si ji kdysi zasloužilo pokolení Noemovo. Utíkejme se k té otcovské lásce, kterou nám zjevil Kristus ve svém mesiášském poslání a kterou nejvíce vyjádřil ve svém kříži a zmrtvýchvstání.

Utíkejme se k Bohu prostřednictvím Krista, pamětlivi slov Mariina Magnificat, která zdůrazňují milosrdenství „od pokolení do pokolení“. Vyprošujeme Boží milosrdenství pro dnešní pokolení! Ať církev, která se po příkladu Marie také snaží být v Bohu matkou lidí, vyjadřuje touto prosbou svou mateřskou starost a zároveň důvěryplnou lásku, z níž se právě rodí nejhlubší potřeba modlitby.

Přednášejme tedy své prosby vedeni vírou, nadějí a láskou, které Kristus vložil do našich srdcí. Tento stav myslí je zároveň i láskou k Bohu, kterého od sebe dnešní člověk nejednou tak velice vzdálil, odcizil se mu, když mnoha způsoby vyjádřil, že je pro něj „zbytečný“. To je tedy láska k Bohu, jehož urážku a odmítnutí současným člověkem hluboce pocítujeme a chceme volat spolu s Kristem na kříži: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Současně je to i láska k lidem, a to bez výjimky a bez nejmenšího rozdílu: bez rozdílu ras, kultur, jazyků, světových názorů, bez dělení na přátele či nepřátele. Je to láska k lidem, která si přeje všechna opravdová dobra pro každého jednotlivce, pro každé jednotlivé lidské společenství či rodinu, pro každý národ a společenskou skupinu, pro mládež i dospělé, rodiče i staré a nemocné lidi, pro všechny bez výjimky. Je to láska nebo spíše starostlivá péče o to, aby se každému poskytlo pravé dobro a zapudilo a odstranilo veškeré zlo.

A pokud kdokoli ze současníků nesdílí víru a naději, která nám jako služebníkům Krista a správcům Božích tajemství velí, abychom v této historické době snažně prosili o Boží milosrdenství pro celý lidský rod, ať pochopí alespoň příčinu této naší starosti. Vede nás k ní láska k člověku a všemu, co je lidské a co je podle mínění mnoha dnešních lidí ohroženo nesmírným nebezpečím. Kristovo tajemství, které nám odhaluje veliké povolání člověka, mne vedlo k tomu, abych zdůraznil nesmírnou důstojnost člověka, a zároveň mne zavazuje, abych hlásal milosrdenství a milosrdnou Boží lásku, zjevenou ve stejném Kristově tajemství.

Ve jménu Ježíše Krista ukřížovaného a zmrtvýchvstalého, v duchu jeho mesiášského poslání, které trvá v dějinách lidského rodu, pozvedáme svůj hlas v prosbě, aby se v tomto období dějin znovu projevila láska, která je v Otci, aby se skrze Syna a Ducha svatého ukázalo, že je přítomna v dnešním světě a že je silnější než každé zlo: silnější než hřích i smrt. Prosíme o to na přímluvu té, která nepřestává hlásat „milosrdenství od pokolení do pokolení“, a také všech těch, na nichž se už dokonale vyplnila slova horského kázání: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“

www.apostol.cz

Ohlášky:

- ⊕ Milovaní farníci, bratři a sestry, vzhledem k okolnostem, které nastaly v naší zemi v souvislosti s nemocí koronavir, dávám na vědomí, že až do odvolání nebudou ve farnostech, které spravuji (Hustopeče nad Bečvou, Bělotín, Čermotín a Špičky) žádné veřejné bohoslužby. Neděle je den Páně, který nás i přes to všechno zavazuje!!! Dle rozhodnutí otce arcibiskupa je dán dispens od fyzické účasti na mši svaté. Využijte, prosím, možnosti TV Noe, rádia Proglas, či jiných on-line přenosů. Je třeba se přenosu účastnit plně, tedy, ne že si pustím mši sv. jako kulisu. Ani ve všední dny veřejné bohoslužby nebudou. I když by se nás sešlo méně než 30, vždy hrozí možnost rozšíření nákazy. Pohřby budou pouze v úzkém kruhu rodiny. Jsme v Božích rukách, a tedy spoléháme na Boží pomoc, protože to není v našich silách. Nicméně to, co můžeme udělat, udělejme. Nezapomínejme se modlit a spojme se v modlitbě každý den ve 20 hod. Pamatujme na nemocné i na lékaře a ošetřovatele. Já jsem na faře k dispozici. Ať už budete potřebovat sv. zповěď, nebo budete chtít svaté přijímání, stačí se domluvit: a) osobně b) na tel. čísle: 733 741 614 c) přes email: farahustopece@gmail.com V modlitbě na Vás pamatuje a žehná P. František Antonín Dostál.
- ⊕ Svátky a památky v týdnu: ve čtvrtek 23. 4. svátek sv. Vojtěcha, v pátek 24. 4. sv. Jiří, v sobotu 25. 4. svátek sv. Marka.
- ⊕ Kostel v Hustopečích bude otevřený od rána do večera, ale pouze předsíň. Prosím, abyste mezi sebou dbali bezpečné vzdálenosti. Kostel v Čermotíně bude otevřený v pátek a v neděli od 15 do 16 hod

SVĚTLEM PRO MĚ NOHY JE TVÉ SLOVO
aneb přečteme Písmo svaté za jeden rok

neděle	pondělí	úterý	středa	čtvrtek	pátek	sobota
19. IV.	20. IV.	21. IV.	22. IV.	23. IV.	24. IV.	25. IV.
Dt 1-4	Dt 5-7	Dt 8-10	Reflexe	Dt 11-13	Dt 14-16	Reflexe
Ž 39	Ž 40	Ž 41		Ž 42	Ž 43	

Pán můj a Bůh můj!

Takto apoštol Tomáš vyznává víru v Krista vzkříšeného. Ale je třeba si uvědomovat, co všechno předcházelo tomuto vyznání. Dříve než řekne: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jn 20,28), napřed praví: „Dokud neuvidím..., nevložím svůj prst... a nevložím svou ruku..., neuvěřím!“ (Jn 20,25). Tomáš po tři roky chodil s Ježíšem a viděl mocné divy a zázraky, které Pán Ježíš vykonal.

moderní interpretace obrazu „Nevěřící Tomáš“

A když byl Kristus ukřižován, nepřijímá svědectví ostatních apoštolů, že byl vzkříšen. Navíc si klade podmínky, aby uvěřil. V každé době se to opakuje a jsou ti, kteří pochybují o víře. Možná i my máme někdy pochybnosti. Kdykoli se v dějinách Božího zjevení objevili pochybovači, vždycky nad nimi Bůh projevil svou nelibost: Sára pochybovala o slovech Hospodina, že bude mít syna a byla za to pokárána. Když Mojžíš na poušti pochyboval, za trest nevešel do zaslíbené země. Když Zachariáš, otec Jana Křtitele, pochyboval, že jeho stará manželka Alžběta porodí syna, za trest pozbyl řeči. Když apoštol Petr zapochyboval, zda ho unese vodní hladina, po které kráčel, hned se začal topit.

Nic na světě není bez příčiny a stejně tak ani pochybování ve víře. První příčinou je *nedostatečné náboženské vzdělání a neznalost naší svaté víry*. Lidé nepronikají do hloubky, zůstávají jenom na povrchu – nemají kořeny, a tudíž ve víře nestojí pevně.

Druhou příčinou pochybností je *všetečné hloubání ve věcech víry*. Někteří lidé chtějí proniknout i takové pravdy, které lidský rozum převyšují a před nimiž nám nezbyvá nic jiného, než je jen přijmout a důvěřovat církvi, která nám je předkládá. Člověk dobré vůle přijímá svaté pravdy, přestože všechno jasně nechápe; člověk zlé vůle pochybuje i tehdy, když důvody k víře mu jsou známy.

Dalším zdrojem pochybovačnosti je *nedostatečná opatrnost*. Kdo neopatrně kráčí, snadno klopýtně. Co nejopatrnějšími máme být ve volbě svých přátel a ve volbě společnosti. Zvláštní opatrnosti je třeba ve volbě knih, pořadů v televizi a pozor na stránky, které navštívíme na internetu.

U mnohých bývá pramenem pochybností *nedostatek pokory*. Přeceňují svůj rozum. Co nechápu, tomu nevěřím. I v přirozeném řádu mnoho věcí nechápeme – oko nás klame – hůl, která je ponořena do vody, zdá se, být zlomená.

Tomáš Kempenský radí: Podrob se Bohu a svůj rozum pokoř víře a bude ti dáno potřebné světlo.

Když jsem začínal ministrovat, tak mě kněz naučil, že když klekám před svatostánkem, že mám vyznávat ono: „Pán můj a Bůh můj!“ Ano, vím, před kým poklekám a komu svěřuji svůj život. Nezapomeňme se vzdělávat v otázkách víry a jak připomíná sám Kristus: *Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit*. (Mt 4,10) Držme se učení katolické církve, abychom byli šťastni zde (*Nikdy jsi nám nesliboval pohodlnou a snadnou cestu*). – Křížová cesta 073, 3. zastavení) i na věčnosti.

P. František Antonín Dostál, duchovní správce